

Kartą berniukas atėjo pas savo senelį, supykęs ant draugo, kuris su juo pasielgė neteisingai.

„Aš tau papasakosiu istorija,“ tarė jam senelis. „Aš taip pat jausdavau didelę neapykantą tiems, kurie iš manęs tiek visko atėmė, ir visiškai neapgailėstavo dėl to ką padarė. Tačiau neapykanta tave nualina, o priešui visiškai nepakenkia. Tai tas pats, kas pačiam gerti nuodus, linkint priešui numirti. Aš daug kartų kovojau su šiais jausmais.“

Jis tęsė: „Manyje tarsi gyvena du vilkai, vienas geras, niekam nedarantis žalos, o kitas žalingas. Pirmasis vilkas harmoningai sugyvena su viskuo aplink ir neišsikeičia, kai niekas ir neketino įžeisti. Jis kovoja tik tada, kai kovoti yra teisinga, ir kovoja teisingai. Jis visą savo kovos energiją taupo tokioms kautynėms.

„Bet kitas vilkas, och, jis kupinas pykčio. Mažiausi dalykai jam sukelia įsiūtį. Jis visą laiką kovoja su visais ir be jokios priežasties. Jis negali galvoti, nes jo pyktis ir neapykanta tokie dideli. Bet jo pyktis bejėgis; jis nieko nepakeičia.

„Kartais su šiais dviem vilkais viduje labai sunku gyventi, nes abu bando užvaldyti mano dvasią.“

Berniukas atidžiai pažiūrėjo į savo senelio akis ir paklausė: „O kuris laimi, seneli?“

Senelis nusišypsojo ir tyliai atsakė: „Tas, kurį aš maitinu.“

Papasakojo Sacinandana Svamis.